

ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΕΓΚΩΜΙΟ

(Β' έκδοση)

ΑΘΗΝΑ 1973

ΝΑ ΜΗ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝΕ ΚΑΡΑΒΙ

Νὰ μὴ βρισκότανε καράβι
ν' ἀφροκοποῦσε τὸ πέλαγο
καὶ νὰ μὴν ἔφευγ' ἀπὸ κοντά σου κείνη τὴ μέρα
Ἔπρεπε νὰ ρίξεις ὅλα τὰ δάκρυά σου
ἔπρεπε νὰ μὲ παρακαλέσεις σπαραχτικὰ
νὰ πάρεις χῶμ' ἀπ' τὴ γῆ νὰ ρίξεις στὸ τσεμπέρι σου
γιὰ νὰ μὴ φύγω μονάχη.
Βογγοῦσε ὁ ἄνεμος καὶ τὰ κύματα
δὲν τᾶκουσα, δὲν τᾶκουσα ποὺ μοῦπες νὰ σὲ πάρω·
ἔπρεπε νὰ φωνάξεις πιὸ δυνατὰ ἀπὸ τὸν ἄνεμο
πιὸ δυνατὰ ἀπ' τὴ θάλασσα
ἔτσι μπορεῖ νὰ μὴ σ' ἔχανα.

Ἄς πῶ πῶς ἔφταιξε τὸ διαστικὸ καράβι
κι' ὁ πρίμος ἄνεμος
ἢ ταπεινὴ σου φωνὴ μπρὸς στὸ μῶλο
καὶ δὲ σὲ πῆρα.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΧΩΡΑ

Δὲ θ' ἀρνηθῶ τὸν τόπο ὅπου κρατεῖ τ' ἀχνάρια σου
ἐκεῖ θὰ ψάχνω πάντοτε νὰ βρῶ
πετράδια ἀπὸ τὴ θύμησή σου.
Δικιά μου θάναι ἡ ταπεινὴ ἀμμουδιά
ποὺ τρέφει τὰ μελαχροινὰ παιδιὰ καὶ τοὺς ψαράδες.

— Ὡσὰν τὰ ψάρια τοῦ γιαλοῦ πληθαίνουνε
καὶ θρέφουνε τὴν πείνα τοῦ μεγάλου
καὶ τραγουδοῦνε: «τοῦ ψαρᾶ,
τοῦ κυνηγοῦ τὸ πιάτο
τὶς πέντε μέρες ἀδειανό,
τὶς πέντε εἶναι γεμάτο». —
Τὸ κλῆμα ποῦθαψες μέσα στὸ κοκκινόχωμα
κι' ἐπέταξε βλαστοὺς καὶ φύλλα
τὶς λεμονιές καὶ τὶς μουριές ποὺ τάϊζες τὸ μετάξι.

Μιά θέση ἔχω στή γῆ.
Εἶναι στὸ περιγιάλι ποὺ ἔζησες
κι' ἔχειρες νὰ πεθάνεις.